

Un motiu sobrenatural

Què és "Santificar el treball"?
En aquest article s'explica que és donar-li un motiu, un perquè: un amor a Déu i als altres per Déu que influeix radicalment en la mateixa activitat, impulsant a realitzar-la bé, amb competència i perfecció.

08/06/2009

El missatge que Déu va fer veure a sant Josepmaria el 2 d'octubre de 1928 **recull la realitat bellíssima -**

oblidada durant segles per molts cristians- que qualsevol treball digne i noble en l'humà, pot convertir-se en un quefer diví. [1]

La vida de moltes persones ha experimentat un gir en conèixer aquesta doctrina, i de vegades només en sentir parlar de santificació del treball. Homes i dones que treballaven amb horitzons només terrenals, de dues dimensions, i s'entusiasmen en saber que la seva feina professional pot adquirir una dimensió transcendent, relleu de vida eterna. Com no pensar en el goig d'aquell personatge de l'Evangelí que en trobar un tresor amagat en un camp, se n'anà i va vendre tot el que tenia per comprar aquell camp? [2]

L'Esperit Sant va fer descobrir a sant Josepmaria aquest tresor en la doctrina de l'Evangelí, especialment en els llargs anys de la vida de Jesús

a Natzaret, anys d'ombra, però per a nosaltres, tan clars com la llum del sol, [3] perquè aquests anys ocults del Senyor no són pas res sense significat, ni tampoc una simple preparació dels anys que havien de venir després: els de la seva vida pública. Des de 1928 vaig comprendre clarament que Déu desitja que els cristians prenguin exemple de tota la vida del Senyor. Vaig entendre especialment la seva vida oculta, la seva vida de treball ordinari enmig dels homes. [4]

Gràcies a la llum de Déu, el fundador de l'Opus Dei va ensenyar constantment que el treball professional és realitat santificable i santificadora. Veritat senzilla i grandiosa que el Magisteri de l'Església ha ensenyat sobretot a partir del Concili Vaticà II, [5] i recollit després en el Catecisme, assenyalant que «el treball pot ser un mitjà de santificació i d'animació de

les realitats terrenals en l'Esperit de Crist». [6]

«Amb sobrenatural intuïció» –ha afirmat Joan Pau II–, «el beat Josepmaria predicà incansablement la crida universal a la santedat i a l'apostolat. Crist convoca tots a santificar-se en la realitat de la vida quotidiana; per això, el treball és també mitjà de santificació personal i d'apostolat quan hom viu en unió amb Jesucrist». [7]

Sant Josepmaria ha estat instrument volgut per Déu per difondre aquesta doctrina, obrint perspectives immenses a la santedat personal de multitud de cristians i per a la santificació de la societat humana des de dins, és a dir, des de l'entramat mateix de les relacions professionals que la configuren.

Aquesta llavor donarà els fruits que el Senyor espera si nosaltres posem l'interès necessari per meditar-la en

la presència de Déu i posar-la en pràctica amb la seva ajuda, perquè la santificació del treball no és només una idea amb la qual n'hi ha prou amb què s'aprengui; és un ideal que es cerca i es conquesta per amor a Déu, conduïts per la seva gràcia.

Sentit del treball

Des del començament de la Sagrada Escriptura, en el llibre del Gènesi, se'ns revela el sentit del treball. Déu, que va fer bones totes les coses, «va voler lliurement crear un món "en estat de via" cap a la seva perfecció última», [8] i va crear l'home *ut operaretur*, [9] perquè amb el seu treball «prolongués d'alguna manera l'obra creadora i assolís la pròpia perfecció». [10] El treball és vocació de l'home. «Som cridats a la feina des de la nostra creació». [11]

La grandesa del treball humà era ignorada en el món antic. Benet XVI ha fet notar que «el món greco-romà

no coneixia cap Déu Creador; la divinitat suprema, segons la seva manera de pensar, no podia, per així dir, embrutar-se les mans amb la creació de la matèria. "Construir" el món quedava reservat al demiürg, una deïtat subordinada. Molt diferent és el Déu cristià: Ell, l'U, el veritable i únic Déu, és també el Creador. Déu treballa; continua treballant en i sobre la història dels homes. En Crist entra com a Persona en el treball fatigós de la història (...). Així el treball dels homes havia d'aparèixer com una expressió especial de la seva semblança amb Déu i l'home, d'aquesta manera, té capacitat i pot participar en l'obra de Déu en la creació del món».[12] Com a conseqüència del pecat, el treball està acompanyat de fatiga i moltes vegades de dolor. [13] Però en assumir la nostra naturalesa per salvar-nos, Jesucrist Nostre Senyor ha transformat la fatiga i el dolor en mitjans per manifestar l'amor i

l'obediència a la Voluntat divina i reparar la desobediència del pecat. Així visqué Jesús durant sis lustres: era *fabri filius* (Mt 13, 55), el fill del fuster. (...) Era el *faber, filius Mariae* (Mc 6, 3), el fuster, fill de Maria. I era Déu, i estava realitzant la redempció del gènere humà, i estava atraient a si totes les coses (Jo 12, 32). [14]

Al costat d'aquesta realitat del treball de Jesucrist, que ens palesa la plenitud del seu sentit, hem de considerar que per gràcia sobrenatural hem estat fets fills de Déu formant una sola cosa amb Jesucrist, un sol cos. La seva Vida sobrenatural és vida nostra, i ens ha fet partícps del seu sacerdocí perquè siguem corredemptors amb Ell.

Aquesta profunda unió del cristià amb Crist il·lumina el sentit de totes les nostres activitats i, en particular, de la feina. En els ensenyaments de

sant Josepmaria, el fonament de la santificació del treball és el sentit de la filiació divina, la consciència que Crist vol encarnar-se en el nostre quefer. [15]

Tota aquesta visió cristiana del sentit de la feina es compendia en les paraules següents: El treball acompanya inevitablement la vida de l'home sobre la terra. Amb ell hi apareixen l'esforç, la fatiga, el cansament: manifestacions del dolor i de la lluita que formen part de la nostra existència humana actual, i que són signes de la realitat del pecat i de la necessitat de la redempció. Però el treball en si mateix no és una pena, ni una maledicció o un càstig: els qui parlen així no han llegit bé l'Escriptura Santa.

(...) El treball, tot treball, és testimoni de la dignitat de l'home, del seu domini sobre la creació. És ocasió de desenvolupament de la pròpia

personalitat. És vincle d'unió amb els altres éssers, font de recursos per sostenir la pròpia família; mitjà de contribuir a la millora de la societat on es viu i al progrés de tota la Humanitat.

Per a un cristià, aquestes perspectives s'allarguen i amplien. Perquè el treball apareix com una participació en l'obra creadora de Déu (...). Perquè, a més a més, en haver estat assumit per Crist, el treball se'ns presenta com una realitat redimida i redemptora: no solament és l'àmbit en què l'home viu, sinó mitjà i camí de santedat, realitat santificable i santificadora. [16]

Santificar l'activitat de treballar

Una expressió de sant Josepmaria Escrivà, que li sortia ben sovint dels llavis i de la ploma, ens endinsa en l'esplèndid panorama de la santedat i de l'apostolat en l'exercici d'un

treball professional: per a la gran majoria dels homes, ser sant suposa santificar la feina, santificar-se en la feina, i santificar als altres amb la feina.

[17]

Són tres aspectes d'una mateixa realitat, inseparables i ordenats entre si. Primer que res és santificar –fer sant– el treball, l'activitat de treballar. Santificar el treball és fer santa aquesta activitat, fer sant l'acte de la persona que treballa.

D'això depenen els altres dos aspectes, perquè el treball santificat és també santificador: ens santifica a nosaltres mateixos, i és mitjà per a la santificació dels altres i per amarar la societat amb l'esperit cristià.

Convé, per tant, que ens aturem a considerar el primer punt: què significa fer sant el treball professional.

Un acte nostre és sant quan és un acte d'amor a Déu i als altres per Déu: un acte d'amor sobrenatural – de caritat –, la qual cosa pressuposa, en aquesta terra, la fe i l'esperança. Un acte així és sant perquè la caritat és participació de la infinita Caritat, que és l'Esperit Sant, [18] l'Amor subsistent del Pare i del Fill, de manera que un acte de caritat és un prendre part en la Vida sobrenatural de la Santíssima Trinitat: un prendre part en la santedat de Déu.

En el cas del treball professional, cal comptar que l'activitat de treballar té com objecte les realitats d'aquest món –conrear un camp, investigar en el camp d'una ciència, proporcionar serveis, etc.– i que, per ser humanament bona i santificable, ha de ser exercici de les virtuts humanes. Però amb això no n'hi ha prou perquè sigui santa.

El treball se santifica de fet quan es realitza per amor a Déu, per donar-li glòria –i, en conseqüència, com Déu vol, complint la seva Voluntat: practicant les virtuts cristianes informades per la caritat–, per oferir-lo a Déu en unió amb Crist, ja que «per Ell, amb Ell i en Ell, a Vós, Déu Pare Omnipotent, en l'unitat de l'Esperit Sant, tot honor i tota glòria». [19]

Posa un motiu sobrenatural a la teva feina professional ordinària, i hauràs santificat el treball. [20]

Amb aquestes breus paraules el fundador de l'Opus Dei mostra la clau de la santificació del treball. L'activitat humana de treballar se santifica quan es du a terme per un motiu sobrenatural: per amor a Déu.

Allò decisiu no és, per tant, que surti bé, sinó que treballem per amor a Déu, ja que això és el que cerca en nosaltres: Déu mira el cor[19]. Allò

decisiu és el motiu sobrenatural, la finalitat última, la rectitud d'intenció de la voluntat, el realitzar la feina per amor a Déu i per servir els altres per Déu. S'eleva així el treball a l'ordre de la gràcia, se santifica, esdevé obra de Déu, *operatio Dei, opus Dei*. [22]

Qualitats del motiu sobrenatural

El motiu sobrenatural és sincer si influeix eficaçment i radical en la manera de treballar, portant a complir la nostra tasca amb perfecció, com Déu vol, dins les limitacions personals, amb les quals Ell hi compta.

El motiu sobrenatural que fa sant el treball, no és quelcom que simplement es juxtaposa a l'activitat professional, sinó que és un amor a Déu i als altres per Déu que influeix radicalment en la mateixa activitat, impulsant a realitzar-la bé, amb competència i perfecció, perquè **no**

podem oferir al Senyor que, dins les pobres limitacions humanes no sigui perfecte, sense màcula, fet atentament així mateix en els detalls més mínims: Déu no accepta les potineries. *No oferiu res que tingui defectes, ens amonesta l'Escriptura Santa, puix que no seria digne d'Ell (Lev 22, 20).* Per això, el treball de cadascú, aquesta feina que ocupa les nostres jornades i energies, ha de ser una ofrena digna per al Creador, *operatio Dei*, treball de Déu i per a Déu: en un mot, un quefer acomplert, impecable. [23]

Una "bona intenció" que no impulsés a treballar bé, no seria una intenció bona, no seria amor a Déu. Seria una intenció ineficaç i buida, un desig feble, que no aconsegueix superar l'obstacle de la mandra o de la comoditat. L'amor veritable s'hi plasma en el treball ben fet.

Posar un motiu sobrenatural no és tampoc afegir quelcom sant a l'activitat de treballar. Per santificar el treball no n'hi ha prou amb pregar mentre es treballa, encara que –quan és possible fer-ho– és un senyal que es treballa per amor a Déu, i un mitjà per créixer en aquest amor.

Més encara, per santificar el treball posant un motiu sobrenatural, és imprescindible cercar d'una manera o una altra la presència de Déu, i moltes vegades això es concreta en actes d'amor, en oracions i en jaculatòries, de vegades amb ocasió d'una pausa o d'altres circumstàncies que el ritme del treball ofereix. Per a això són de gran ajuda les indústries humanes.

Però paga la pena insistir en el fet que no n'hi ha prou amb restar aquí, perquè santificar el treball no consisteix essencialment a realitzar quelcom sant mentre hom treballa,

sinó a fer sant el mateix treball. I això s'aconsegueix posant el motiu sobrenatural que configura

aquesta activitat i la amara tan profundament que la converteix en un acte de fe, esperança i caritat, i que posa en joc les virtuts humanes per dur a terme el treball amb perfecció moral i oferir-lo a Déu. Així es transforma el treball en oració: una frase que aspira a ser contemplació.

La dignitat del treball depèn de qui el realitza

Una altra conseqüència important de què l'arrel de la santificació de la feina rau en el motiu sobrenatural, és que tot treball professional és santificable, des del més brillant davant els ulls humans fins al més humil, perquè la santificació no depèn del tipus de treball sinó de l'amor a Déu amb què es realitza. Tan sols cal pensar en les feines de

Jesús, Maria i Josep a Natzaret:
tasques corrents, ordinàries,
semblants a les de milions de
persones, però realitzades amb
l'amor més gran.

«La dignitat del treball depèn no tant
d'allò que es fa, quan de qui
l'executa, l'home, que és un ésser
espiritual, intel·ligent i lliure». [24]

La major o menor categoria del
treball depèn de la seva bondat en
tant que acció espiritual i lliure, és a
dir, de l'amor electiu del fi, que és
acte propi de la llibertat. **Convé no
oblidar, per tant, que aquesta
dignitat del treball està fundada en
l'Amor. El gran privilegi de l'home
és de poder estimar, transcendent
així allò que és efímer i transitori.
Pot estimar les altres criatures, dir
un tu i un jo plens de sentit. I pot
estimar Déu, que ens obre les
portes del cel, que ens fa membres
de la seva família, que ens
autoritza a parlar-li també de tu a**

Tu, cara a cara. Per això l'home no ha de limitar-se a fer coses, a construir objectes. El treball neix de l'amor, manifesta l'amor, s'ordena devers l'amor. [25]

L'amor a Déu fa grans les coses petites: els detalls d'ordre, de puntualitat, de servei o d'amabilitat, que contribueixen a la perfecció del treball. **Feu-ho tot per Amor. – Així no hi ha coses petites: tot és gran. – La perseverança en les coses petites, per Amor, és heroisme. [26]**

Qui comprèn que el valor santificador del treball depèn essencialment de l'amor a Déu amb què es du a terme, i no del seu relleu social i humà, aprecia en molt les coses petites, especialment aquelles que passen inadvertides als ulls dels altres, perquè només les veu Déu.

Al contrari, treballar per motius egoistes, com l'afany d'autoafirmació, de lluir-se o de

realitzar per sobre de tot els propis projectes i gustos, o l'ambició de prestigi per vanitat, o de poder o de diners com a meta suprema, impedeix radicalment santificar el treball, perquè equival a oferir-lo a l'ídol de l'amor propi.

Aquests motius es presenten poques vegades en estat pur, però poden conviure amb intencions nobles i fins i tot sobrenaturals, romanent latents -potser durant llarg temps- com els pòsits de fang en el fons d'una aigua neta. Seria una imprudència ignorar-los, perquè en qualsevol moment -potser amb ocasió d'una dificultat, una humiliació o un fracàs professional- poden enterbolir tota la conducta. Cal detectar aquests motius egoistes, reconèixer-los sincerament i combatre'ls purificant la intenció amb oració i sacrifici, amb humilitat i servei generós als altres.

Tornem la mirada una vegada i una altra al treball de Jesús els anys de la seva vida oculta, per aprendre a santificar la nostra tasca. **Senyor, concedeix-nos la vostra gràcia. Obriu-nos la porta del taller de Natzaret, a fi que aprenguem a contemplar-vos a Vós, amb la vostra Mare santa Maria, i amb el sant patriarca Josep –que estimo tant i tant venero–, dedicats tots tres a una vida de treball sant. Es remouran els nostres pobres cors, us cercarem i us trobarem en la labor quotidiana, que Vós desitgeu que convertim en obra de Déu, obra d’Amor.** [27]

F. J. López Díaz

.....

[1] Sant Josepmaria, Converses, n. 55.

[2] 2 Cfr. Mt 13, 44.

[3] Sant Josepmaria, *És Crist que passa* , n. 14.

[4] Ibidem, n. 20.

[5] Cf. Const. dogm. *Lumen gentium* , nn. 31-36; Const. past. *Gaudium et spes* , nn. 33-39; Decr. *Apostolicam actuositatem* , nn. 1-3, 7..

[6] *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 2427

[7] Joan Pau II, Homilia, 17-V-1992. Cf. també, entre altres textos: Discurs, 19-III-1979; Discurs, 12-I-2002, n. 2.

[8] *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 310.

[9] *Gn* 2, 15. Cf. *Gn* 1, 28.

[10] Cf. *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 2427. Concili Vaticà II, Const. past. *Gaudium et spes* , nn. 34 i 35.

[11] Papa Francesc, Enc. Laudato Si', 24-V-2015, n. 128.

[12] Benet XVI, Discurs en el Collège des Bernardins (Paris), 12-IX-2008.

[13] Cf. *Gn* 3, 18-19.

[14] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 14.

[15] Ibídem, n. 174.

[16] Ibídem, n. 47.

[17] *Converses amb Mons. Escrivà de Balaguer*, n. 55. Cf. *És Crist que passa*, n. 45; *Amics de Déu*, n. 120.

[18] Sant Tomàs d'Aquino, *S. Th.*, II-II, q. 24, a. 7 c.

[19] *Missal Romà*, Cànon de la Missa.

[20] *Camí*, n. 359.

[21] Cf. 1 *Sam* 16, 7.

[22] *Converses*, n. 10.

[23] *Amics de Déu*, n. 55.

[24] Joan Pau II, Discurs, 3-VII-1986,
n. 3.

[25] *És Crist que passa*, n. 48.

[26] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 813.

[27] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n.
72.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/un-motiu-
sobrenatural/](https://dev.opusdei.org/ca/article/un-motiu-sobrenatural/) (08/08/2025)